

multam rá: jaj visszavisz-e még, jaj csak itthon nem felejtsem...

Pedig mégis így történt.

Hazahozott egyszer és — ittfelejtett. Hazudnék ha azt mondanám, szárnyatörött madárnak. Akkor még nem. Akkor csak a fuvar árával maradtam adós Márton bácsinak — azt sose felejttem el, azt a vádoló tekintetet ahogy a hírt fogadta ott a bakon...

— Ne akarja hogy enyéimet azért a kis pénzért éjszaka felverjem.

Kicsit ingadozott láttam rajta, szemrehányás is volt a tekintetében s mialatt azt mondta: „no ugyan!” — azért ez volt mögötte: hát ezért fuvaroztalak iskolák és jobb sors elébe, hogy így gyere haza te!

— No ugyan, sz' majd megadja — ismételte de láttam mikor elhajtott hogy inog a feje. Lehet hogy a pálinkától, lehet hogy az öregségtől, de benne lehetett annak folytatása is, annak a gondolatnak melyet az előbb megkezdett...” én vittelek fiam, ez volt a reménybatár, te tudod! Hogy lemaradtál róla és hitelben kocsikázol, ki tehet neked róla! Aki ezt az én járművem a remények batárjának használja, annak egyre ritkábban szabad csak hazatérni, egyre jobb ruhában és egyre finomabb bőrönddel... S nem hogy: adós maradni a taxával — ott látod a keretben az orrod előtt — inkább

megkettőzve a pénzt: úgy illik. Dehát akinek szárnya törik az így jár, az majd nem olyan mintha most is ott hátul kapaszkodnál a rugó fölött mikor még ingyen vittelek gyerekkorodban... Nem lettél te soha igazi fizető utas, igazi passzér, csak kakukfiók voltál abban a rugós ülésben a remények batárján!”

*

Mikor is volt ez, mikor is történt mindez?

Sok-sok év előtt... már nem is tudom. Én már csak úgy üldögélek itt magamban látjátok. Falunk most már villanyfényes, köves meg aszfaltos az útja az állomásig és egyre ritkábban érzem azt a nehéz kőolajszagot... Márton bácsi batárját is mintha nem látnám mostanában. Meg is kérdeztem, de az emberek navettek:

— Hun van az már, az öreg Márton! Batárját is négy éve hogy feltűzelték a községi kocsiszínből.

De azért ne higyjétek hogy innen már nem szöknek virágba a remények! Csak-hogy azok most hófehér autóbuszon járnak ki az állomásra és onnan a világba. Húsz dinárért felkapaszkodhatsz rá, a csomagért nem kell külön fizetni.

Csakhogy én nem ülök rá soha. Ugyan, hát mindössze ötven lépés ide a másik, legközelebbi kocsmá.

Tehenek